

HỒI 272

Sạn Đạo Tranh Hùng

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng đặt chân lên con đường sạn đạo lưng danh kim cổ về sự hiểm trở trong dãy Đại Ba Sơn.

Con đường hiểm trở do con người xây dựng nên này chủ yếu là dùng đục đục vào vách núi thẳng đứng, rồi cắm cây gỗ vào làm xà, bên trên dùng ván gỗ lát thành đường.

Người đi trên sạn đạo, một bên là vách đá lồi lõm, một bên là vực sâu muôn trượng, lúc có gió núi thổi đến, cảm giác lại càng đông đưa lắt lẻo, đứng chân không vững. Người nào lớn gan cũng phải cảm thấy bộ bộ kinh tâm, người nào nhát gan thì e là một bước cũng không dám đi nữa.

Từ Tử Lăng lần đầu nhìn thấy kỳ cảnh, cảm thấy lòng mình như rộng mở, những tâm tình không vui khi nãy liền được tẩy rửa sạch sẽ, dọc đường chỉ để ý ngắm nhìn kỳ cảnh tầng tầng lớp lớp hiện ra trước mắt, tâm trạng thoải mái lạ thường.

Gã mang tâm tình của kẻ du sơn ngoạn thủy, say sưa ngắm nhìn núi cao cốc sâu được cây cỏ xanh mát che phủ, kỳ phong dị thạch nhan nhản khắp nơi.

Vân sam, lãnh sam, hồng sam, thiết sam mọc chung với ngân hạnh, hạnh quả, cây trầu, tạo thành một khung cảnh tự nhiên thiên biến vạn hóa, chẳng những là nơi lý tưởng cho lũ cầm điều trú chân, mà còn là nơi sinh sống của lũ kim ty hầu, mật hầu, linh dương và hươu sừng, sinh khí lan tràn.

Từ Tử Lăng vừa đi vừa ngắm cảnh, đến một chỗ rẽ thì cảnh vật lại biến đổi hoàn toàn.

Đầu tiên là tiếng thác nước đổ ầm ầm như sấm, sau đó là không gian không ngừng mở rộng, bụi nước bắn vào mặt gã mát rượi, chỉ thấy trong làn sương vụ ấy, một dòng thác từ chảy xuống từ lưng chừng núi, trông xa xa tựa như một con giao long khổng lồ đang trườn mình ra khỏi hang ổ. Thác nước từ trên cao đổ xuống, tạo thành một dòng nước xiết đi dọc theo triền núi, quang cảnh hùng vĩ mê người.

Từ Tử Lăng như mê đi trước khung cảnh thiên nhiên tráng lệ, dừng bước chấp tay sau lưng ngắm nhìn, chỉ thấy tinh khí thần thăng hoa lên tới vô hạn, hóa nhập cùng với vạn vật xung quanh.

Trong khoảnh khắc ấy, gã đã không còn cảm thấy có sự phân biệt giữa nội và ngoại, giữa mình và vũ trụ.

Người là tự nhiên, tự nhiên là người.

Tất cả tranh đấu chém giết, đứng trước kỳ cảnh của thiên nhiên này, đều trở nên nhỏ bé và vô vị.

Đúng vào lúc này, một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai gã: “Chúng ta nhất định là có duyên phận đặc biệt lắm, không ngờ lại có thể gặp Từ huynh ở đây”.

Từ Tử Lăng vẫn cúi đầu ngắm nhìn dòng chảy do thác nước hình thành nên, trước tên là hơn mười chiếc đầm lớn nhỏ tầng tầng lớp lớp, dưới đáy đầm toàn là đá màu, sáng rực rỡ lấp lánh trong nắng.

Nghe tiếng, gã liền mỉm cười nói: “Đương nhiên là đặc biệt có duyên rồi, không biết Hầu huynh muốn nhập Xuyên hay là rời khỏi Ba Thục vậy?”.

Hầu Hi Bạch chậm rãi đi men theo sạn đạo, Mỹ Nhân Phiến trên tay không ngừng phe phẩy, phong độ ung dung, cử chỉ tiêu sái bất quần.

Từ Tử Lăng thầm thở dài, tự nhủ nếu động thủ ở chỗ này, song phương đều không có đường lui, chỉ khi một bên bại vong thì sự tình mới có thể liễu kết. Đồng thời gã cũng tự trách mình quá sơ ý, từ sau khi rời khỏi Dương Châu, gã đã không để ý tới tay cao thủ trẻ tuổi của Hoa Giác Phái này, mà sự thực thì y luôn ngấm ngấm ở bên cạnh gã, tìm kiếm cơ hội tốt như lúc này đây.

Có phải là Sư Phi Huyền biết y ở gần đây, nên mới không muốn cùng gã đồng hành nhập Xuyên? Nghe khẩu khí của nàng, thì dường như chỉ có hảo cảm mà không hề có ác cảm với Hầu Hi Bạch.

Hầu Hi Bạch dừng lại cách gã chừng hơn trượng, chậm rãi nói: “Khi Chu Hiễn Vương còn tại thế, Tần Huệ Vương đã muốn diệt Thục, nhưng lại không có cách nào công vào, cuối cùng bèn sai người làm năm con trâu đá, rồi lấy bột vàng trét lên đuôi trâu, sau đó phao tin đồn là trâu đá phân vàng, rồi mang tặng cho Thục Vương. Thục Vương cả mừng bèn hạ lệnh cho người làm sạn đạo để đón trâu đá, sau này quân Tần đã lợi dụng sạn đạo này để tấn

công vào Thục Trung, diệt nước Thục. Con đường này có phải là đầu sở tội ác mang đến tai họa cho người Xuyên hay không?”.

Từ Tử Lăng quay đầu lại nhìn con đường sạn đạo chạy vòng quanh núi, thản nhiên nói: “Sau này Gia Cát Lượng ‘lục xuất Kỳ Sơn’, Khương Duy ‘cửu phạt Trung nguyên’ đều phải dựa vào sạn đạo này để tiến binh, có thể thấy tội không phải ở con đường, mà là ở con người. Hầu huynh thấy có đúng không?”.

“Soạt!”.

Hầu Hi Bạch mở Mỹ Nhân Phiến ra, phe phẩy trước ngực lúc nhanh lúc chậm, giống như tuân theo một thứ tiết tấu có quy luật trong sự hỗn loạn, tựa như là rất dễ nắm bắt nhưng lại cực khó níu giữ, cảm giác quái dị đến cực điểm.

Chỉ nghe y ngạc nhiên nói: “Thật không ngờ Từ huynh lại hiểu rõ về lịch sử của Xuyên Thục đến vậy, nên biết rằng con đường sạn đạo mà chúng ta đang đứng đây đã trải qua nhiều lần tu sửa và cải tạo. Kim Ngưu Đạo ngày xưa bắt đầu từ Mi huyện ở Thiểm Tây, đi qua Tà Cốc, Bao Cốc để vào Hán Trung, rồi tây xuất Miễn huyện, đi qua Dương Bình Quan vào Xuyên, đi qua Thanh Xuyên, Kiếm Các, Tử Đồng, Miên Dương là đến được Thành Đô. Hiện giờ đoạn đường từ Hán Trung vào Xuyên đã sửa thành từ Ninh Cường, vượt qua Thất Bàn Quan, chính là đoạn khiến Từ huynh phải dừng chân ngắm cảnh, tựa hồ như muốn lên núi du ngoạn chứ không nỡ tiếp tục hành trình”.

Hầu Hi Bạch bước lên một bước, thu hẹp khoảng cách giữa y và Từ Tử Lăng xuống còn tầm tám thước, Mỹ Nhân Phiến vẫn ve vẩy nhẹ nhàng, phát ra những tiếng “soạt soạt” khe khẽ.

Mặt quay về phía Từ Tử Lăng, chính là mặt có vẽ hình tuyệt thế mỹ nữ của Ma môn, đồng thời cũng là đối thủ của Sư Phi Huyền, Loan Loan, một góc khác là hình vẽ của danh kỹ tài sắc vẹn toàn, phong tình lai láng Thượng Tú Phương.

Từ Tử Lăng chấp tay đứng thẳng, thấy Hầu Hi Bạch không trả lời mình, bèn mỉm cười nói tiếp: “Xem ra Hầu huynh không muốn trả lời câu hỏi của tại hạ rồi. Tiểu đệ đột nhiên có một ý nghĩ rất lạ, chính là nếu một trong hai chúng ta đột nhiên vinh thăng tiền tịch ở đây thì đảm bảo người trong giang hồ sẽ không ai hay biết đâu nhỉ”.

Hầu Hi Bạch phì cười nói: “Ý nghĩ này của Từ huynh thật vô cùng tuyệt diệu. Chỉ hận là tiền giới vô môn, không để cho người ta vào tùy tiện như vậy đâu. Tại hạ chỉ sợ Từ huynh mộng tưởng thành không mất thôi”.

Khóe miệng Từ Tử Lăng thoáng hiện một nụ cười hờ hững, thần nhiên như không nói lại; “Tiền giới vô môn hay hữu môn, thậm chí là có tiền giới hay không, tiểu đệ cũng căn bản chưa từng có bất kỳ tưởng tượng hoặc kỳ vọng gì hết, thế nên lấy đâu ra mộng mà thành không? Thậm chí là đối với chuyện sinh sinh tử tử, Từ mỗ đây cũng rất thờ ơ, Hầu huynh có hứng thú thử xem không?”.

Hầu Hi Bạch cuối cùng cũng biến sắc, song mục sáng rực lên như điện, tiết tấu phẩy quạt càng lúc càng phức tạp, nhưng lại không hề rối loạn. Nếu không phải là Từ Tử Lăng, mà cao thủ trình độ kém hơn một chút, thì chỉ e đã không kèm chế được mà xuất thủ tấn công trước rồi.

oOo

Khấu Trọng nằm trên giường, nhưng không có cách nào nhắm mắt ngủ yên được. Gã cứ mở mắt trừng trừng nhìn lên nóc khoang, trong lòng triu nặng một bầu tâm sự.

Gã nghĩ đến quan hệ của mình và Đỗ Phục Uy.

Đỗ Phục Uy có thể nói là người đầu tiên coi trọng gã, cho rằng gã có tư cách kế thừa hương hỏa và sự nghiệp của y, nhưng vì rất nhiều nguyên nhân, mà gã đã cự tuyệt hảo ý của y.

Năm đó y chịu thả cho Khấu Trọng rời khỏi Lịch Dương, đã đủ thấy y có khí phách hơn người, để lộ ra tình ý chân thành tha thiết không phù hợp với tác phong vốn có của y từ trước tới giờ.

Khấu Trọng đã hồi báo y bằng cách cố thủ Cảnh Lăng mười ngày mười đêm, làm Đỗ Phục Uy chỉ có thể thắng thảm một trận.

Hôm nay gã lại đi phá đại kế công hạ Giang Đô của Đỗ Phục Uy, nghĩ lại thật khiến người ta phải buồn lòng.

Ái tướng tên Trần Thịnh kia của y với gã hoàn toàn vô cừ vô oán, không quen không biết. Nhưng đêm nay gã lại tìm đủ trăm phương ngàn kế để dồn y vào chỗ chết, hòng đốt cháy ngọn lửa giận của Đỗ Phục Uy, tất cả đều vì bá nghiệp tranh thiên hạ, mà bất chấp thủ đoạn, không chuyện gì là không dám làm. Tranh thiên hạ chính là như vậy.

Có điều, nếu để chuyện năm xưa lặp lại một lần nữa, gã vẫn sẽ cự tuyệt đề nghị và hảo ý của Đỗ Phục Uy.

Nguyên nhân thực sự là vì Đỗ Phục Uy quá mất lòng người, còn gã thì càng không muốn dựa vào kẻ khác.

Nghĩ tới đây, Khấu Trọng liền bật người dậy, bảo thủ hạ đang đợi ngoài cửa đi gọi Trần Trường Lâm và Bốc Thiên Chí tới thương lượng.

oOo

Từ Tử Lăng nảy sinh cảm ứng, đột nhiên quay ngoắt người lại, biến thành mặt đối mặt với Hưu Hi Bạch.

Hai ánh mắt chạm nhau giữa không trung, cả hai đều không hề nhân nhượng.

Hưu Hi Bạch đã thôi không phe phẩy quạt nữa, mà thu ra sau lưng, khẽ gật đầu nói: "Tù huynh cao minh đến mức khiến tại hạ cảm thấy bất ngờ".

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Bỉ thử bỉ thử!".

Hai người đều không hề nói những lời khách khí.

Sự thực thì từ khi Hưu Hi Bạch lên tiếng, hai người đã bắt đầu chính diện giao phong. Còn Từ Tử Lăng thì thực ra cũng có chút may mắn, bởi vì khi gã đứng trước thác nước hùng vĩ, tinh thần và vận hóa đã hòa làm một thể, rơi vào cảnh giới vô nhân vô ngã, quên hết thực tại, rất hợp với yêu chỉ của Trường Sinh Quyết, vì vậy nên tuy không hề đề khí vận công, nhưng chân khí trong nội thể vẫn cuộn cuộn dâng trào, tiền thiên chân khí lưu chuyển tự nhiên, toàn thân không hề có một điểm sơ hở dù là nhỏ nhất.

Hưu Hi Bạch chọn xuất hiện ở đây, vốn là muốn mượn tiếng thác nước để át đi tiếng bước chân và chấn động do y gây ra trên sạn đạo, ý đồ dùng một chiêu như sét đánh bên tai, tiêu diệt đại kinh địch trên rất nhiều phương diện này của mình.

Từ bộ pháp bước đi trên sạn đạo, đến tiết tấu phe phẩy chiết phiến của y đều ẩn hàm một nguyên lý hết sức huyền ảo, chỉ cần Từ Tử Lăng bị ảnh hưởng của chúng mà hơi sơ sẩy phân thần, y sẽ toàn lực xuất thủ, cho dù thọ thương cũng phải hạ sát được đối phương ở nơi muốn lùi cũng không thể lùi, muốn tránh cũng không thể tránh này.

Chẳng ngờ Từ Tử Lăng chẳng những không bị ảnh hưởng của y, mà còn giữ nguyên trạng thái mà y không thể nào nắm bắt được đó, trong lời nói lại ngấm ám thị mình đã gác chuyện sinh tử ra ngoài lề, khiến cho y cảm thấy nếu cố sinh cường xuất thủ, sẽ chỉ dẫn đến kết cục lưỡng bại câu thương.

Vì vậy y mới thật lòng tán thưởng Từ Tử Lăng.

Đối với Từ Tử Lăng mà nói, Hầu Hi Bạch cũng khiến gã không tài nào tìm được cơ hội để lợi dụng, thế nên cứ chần chừ mãi không dám quay người lại.

Tiết tấu phe phẩy quạt của Hầu Hi Bạch có lẽ là một loại công pháp tương tự như Thiên Ma Âm của Chúc Ngọc Nghiên, chỉ cần sơ sẩy một chút là đối thủ sẽ lập tức thi triển thế công đáng sợ nhất.

Cho đến khi trong lòng Hầu Hi Bạch hơi chấn động, gã mới nhắm đúng khoảng trống giữa hai âm trong tiết tấu của y mà quay người lại, lúc gã hoàn thành thì cũng là lúc tiết tấu của đối phương đạt tới độ chuẩn xác nhất.

Nắm được tiết tấu ve vẩy quạt nghe ra tưởng chừng như rối loạn của đối phương, cũng bằng như đã triệt để phá vỡ tuyệt kỹ này rồi.

Từ đây có thể thấy được rằng Hầu Hi Bạch xưa nay vẫn luôn ẩn giấu thực lực của mình, thế nên gã mới "bỉ thử bỉ thử" để đáp lại.

Từ Tử Lăng vẫn chấp tay sau lưng, hiên ngang đứng trên con đường sạn đạo nhỏ hẹp, song mục nhìn chăm chăm vào đối phương, khí thế không ngừng tích tụ và mở rộng, sẵn sàng quyết chiến với đối phương bất cứ lúc nào.

Hầu Hi Bạch vẫn giữ dáng vẻ tiêu sái ung dung đó, nhưng giờ nhìn y sừng sững như một trái núi, khí thế tỏa lan như nước lũ, khắc chế đối thủ từ xa.

Khóe miệng Từ Tử Lăng thoáng hiện một nụ cười hờ hững, thần nhiên nói: "Hầu huynh tình cờ gặp tại hạ vào Xuyên hay là sớm đã biết tại hạ vào Xuyên từ trước rồi?".

Hầu Hi Bạch vừa chăm chú nhìn đối thủ, vừa đáp: "Chuyện này phức tạp dị thường, lại có liên quan rất lớn đến Thanh Tuyền, Từ huynh nghĩ thế nào?".

Từ Tử Lăng thầm khen đối phương lợi hại.

Nên biết rằng động thủ trên sạn đạo, thân pháp bộ pháp gì cũng chẳng có tác dụng, chỉ có một đường duy nhất là toàn lực liều mạng ngạnh tiếp mà thôi.

Dù võ công của hai người có phân biệt cao hạ, nhưng khoảng cách không xa lắm, vì vậy y mới dùng đủ thứ thủ đoạn để làm tiêu hao đấu chí của gã, làm gã phân thần, hòng một kích hạ sát gã tại đây.

Mấy câu này của Hầu Hi Bạch, quả thực là rất lợi hại.

Nếu Từ Tử Lăng vì hai chữ “phức tạp” mà phân tâm suy nghĩ, lại thấy Hầu Hi Bạch thân thiết gọi Thạch Thanh Tuyền là “Thanh Tuyền” mà nghĩ y và nàng có quan hệ đặc biệt, vậy thì gã sẽ trúng kế.

Cũng may là xưa nay gã đối với chuyện được mất trong quan hệ nam nữ hết sức dạm bạc, vì thế nên kế này của Hầu Hi Bạch cũng không có tác dụng gì mấy. Chỉ nghe gã mỉm cười nói: “Hầu huynh có biết trước khi tiểu đệ nhập sơn, đã cùng Sư tiểu thư nói chuyện suốt cả đêm hay không?”.

Chiều này gọi là lấy đạo của người để trị lại người, hơn nữa lại còn ám thị cho đối phương biết Sư Phi Huyền cũng đang ở gần đây.

Theo Từ Tử Lăng phân tích, Hầu Hi Bạch chọn nơi này để chặn đường gã, có lẽ là do biết được tin tức từ phía Trường Giang Liên, tất cả đều vì Vân Ngọc Chân và Trịnh Thục Minh của Trường Giang Liên có quan hệ bí mật, mà thủ đoạn với nữ nhân của Hầu Hi Bạch thì đương nhiên không cần phải nhắc đến nữa.

Quả nhiên là Hầu Hi Bạch thoáng ngăn người ngạc nhiên.

Từ Tử Lăng làm sao chịu bỏ qua cơ hội mà mình đã khổ tâm chờ đợi này, lập tức lướt người phóng tới, tung ra một quyền.

Hầu Hi Bạch không xuất chiêu, mà chỉ khép chuồng thành đao, chém mạnh tả thủ ra.

“Bình!”.

Kinh khí chạm nhau.

Hai người đều giật bắn người lại, kéo dài khoảng cách ra thành hơn một trượng.

Hầu Hi Bạch lộ thần sắc nghiêm nghị, hét lớn: “Tại sao không dùng Loa Hoàn kinh khí?”.

Từ Tử Lăng cố áp chế không cho huyết khí sôi trào, trong lòng cũng thầm kinh hãi, nếu không phải đối phương nghĩ gã dùng Loa Hoàn kinh khí thì chỉ e chiều này gã đã thiệt thòi lớn rồi.

Gã ở trong tình thế có lợi, vậy mà vẫn chỉ có thể bình thủ với Hầu Hi Bạch, từ đây có thể thấy thực lực chân chính của Hầu Hi Bạch, ít nhất cũng cao hơn gã một bậc. Huống hồ họ Hầu hẳn còn chưa xuất chiến.

Nghĩ đoạn gã liền mỉm cười nói: “Hầu huynh hình như cũng không dùng kỳ công Bất Tử Ấn thì phải?”.

Song mục Hầu Hi Bạch sáng rực lên, thần sắc đáng sợ vô cùng, chỉ nghe y trầm giọng nói: “Có phải Phi Huyền nói cho huynh biết không?”.

Từ Tử Lăng nhìn thẳng vào mắt y, không chút khoan nhượng nói: “Chỉ dựa vào chuyện này tại hạ đã biết Hầu huynh vẫn chưa có cơ hội tiếp xúc với Thạch Thanh Tuyền, nếu không biết đâu huynh lại đoán là do nàng nói cho tại hạ cũng nên, đúng không?”.

Hầu Hi Bạch khôi phục lại vẻ ung dung vốn có, bật cười nói: “Nhưng cũng có thể là tại hạ vừa bái phỏng phương cư của nàng trở về, phải không?”.

Từ Tử Lăng cười dài: “Phải, phải, rất phải!”.

Cùng lúc ấy, song chưởng của gã cũng đẩy ra, lập tức sinh ra một đạo kinh lực cuộn cuộn đẩy về phía Hầu Hi Bạch.

oOo

Bên ngoài thuyền các chiến sĩ vẫn đang hăng say làm việc, còn bên trong thì lại hết sức bình lặng.

Khấu Trọng đảo mắt một vòng nhìn Bốc Thiên Chí, Trần Lão Mưu, Lạc Kỳ Phi, Trần Trường Lâm, trầm ngâm giây lát rồi từ từ nói: “Ta có hai chuyện muốn thương lượng cùng các vị”.

Chúng nhân biết gã vẫn còn về sau chưa nói hết, nên đều im lặng chờ đợi.

Khấu Trọng lộ thần sắc ưu tư, im lặng giây lát rồi nói: “Đêm nay chúng ta chỉ cần khiến Trần Thịnh thọ thương mà không cần giết y, ta muốn mượn miệng của Trần Thịnh để nói cho Đỗ Phục Uy biết là ai đã thương y”.

Bốc Thiên Chí nói: “Chuyện này không có vấn đề gì, chỉ cần chúng ta tìm cách đốt thêm mấy chiếc thuyền của chúng, thì cũng đủ để Đỗ Phục Uy nộ hỏa xung thiên rồi”.

Trần Trường Lâm nói: “Trần Thịnh có lẽ cũng biết Cổ Tuấn, nếu để hắn nhận ra sơ hở, vậy thì bao nhiêu công sức của chúng ta sẽ mất hết”.

Trần Lão Mưu liền lên tiếng: “Ngoại hình không có vấn đề, trong lúc hỗn loạn chỉ cần giống được năm sáu phần là được rồi. Trường Lâm có thể vẽ đại khái tướng mạo của y ra cho lão phu tham khảo không?”.

Trần Trường Lâm gật đầu đáp ứng rồi nói: “Thương pháp của Cổ Tuấn rất đặc biệt, giả như Trần Thịnh đã nhìn thấy, thì nhất định có thể nhận ra”.

Bốc Thiên Chí liền hỏi: “Trường Lâm lão đệ đã nhìn qua thương pháp của y?”.

Ánh mắt Trần Trường Lâm rực lửa cừu hận, hừ lạnh một tiếng nói: “Không những đã nhìn qua, mà còn lãnh giáo rồi nữa”.

Chúng nhân nghe khẩu khí của y, thì biết ngay y đã từng giao thủ với Cổ Tuấn, thậm chí còn bị bại dưới tay họ Cổ cũng không chừng.

Khấu Trọng mừng rỡ nói: “Vậy thì được rồi! Chỉ cần học được một hai thành là được, như vậy Trần Thịnh sẽ tưởng rằng Cổ Tuấn cố ý muốn giấu giếm võ công”.

Ngưng lại một chút rồi gã nói tiếp: “Một chuyện nữa, chính là phải báo cừu cho Trường Lâm huynh, chúng ta phải hạ sát Trầm Luân trước. Nhưng phải làm thế nào để Trầm Pháp Hưng tưởng rằng nhi tử của y là do Đỗ Phục Uy giết chết, như thế thì oán cừu giữa hai bên sẽ vĩnh viễn không thể nào giải được”.

Lạc Kỳ Phi gật đầu lên tiếng: “Thuộc hạ và Trường Lâm huynh đã nhiều lần thương lượng về chuyện này, đều cho rằng chỉ cần đợi sau khi Đỗ Phục Uy trúng kế đem quân tấn công Trầm Luân, đến khi họ Trầm lui binh thì chúng ta sẽ tập kích dọc đường, như vậy thì món nợ này sẽ trút cả lên đầu Đỗ Phục Uy, vấn đề chỉ là sự phối hợp địa điểm và thời gian mà thôi”.

Khấu Trọng trầm ngâm: “Giả như Trần Thịnh bị tập kích thọ thương, Đỗ Phục Uy không tiến mà lại lui binh về Thanh Lưu để chấn chỉnh đội ngũ thì thật là hỏng bét, vì vậy chúng ta phải có thêm hậu trước, bức cho lão Đỗ không thể kéo dài thời gian nữa mới xong”.

Bốc Thiên Chí chau mày: “Có cách gì khiến cho Đỗ Phục Uy cho rằng Trầm Luân đã bán đứng y cho Lý Tử Thông không? Như vậy thì lão Đỗ sẽ buộc phải tốc chiến tốc thắng, hơn nữa còn phải đánh tan một trong hai thế lực này, bằng không sẽ rơi vào cục diện lưỡng đầu thọ địch, không thể trở mình”.

Khẩu Trọng vỗ đùi tán thưởng: “Chuyện này chỉ là chuyện cón con, lập tức phái người đưa thư cho Lý Tử Thông, bảo tên tiểu tử đó phao tin đồn nhằm nói Trần Pháp Hưng đã nghị hòa với y. Nếu tin đồn này lọt vào tai Đỗ Phục Uy trước khi Trần Thịnh bị tập kích, vậy thì càng có thể khiến y tin rằng họ Trần đã trở mặt”.

Kế đó gã liền nhõm người đứng dậy, vươn mình lười nhác nói: “Giờ thì ta có thể ngủ được một giấc ngon rồi”.

- o O o -